Йордан Заимов (София, България)

ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА ЕПЕНТЕТИЧНО *Л'* В БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

(Отговор на предходната статия от Лешек Мошински)

Въпросът за епентично *л'* в български език е важен и интересен и затова е бил проучван от немалко слависти и българисти. Чрез застъпването на *л'* българският език заема средно място измежду славянските езици. Развоят му на Балканите, както можем да го проследим и от предписмения му период от VI до IX век, показва силен стремеж към изчезване. От само себе си това говори за простия факт, че то се е срещало в ранните периоди от развоя на българския език.

Преди всичко Мошински излиза от предвзетата теза, че старобългарски език (който той нарича предубедено, упорито и последователно „старочерковнославянски") има македонска основа, към която са се прибавили елементи от моравски, панонски, каринтски, а след 885 г. и от централнобългарски и охридски. Много би било интересно, ако можеше Мошински да ни посочи какви езикови паметници познава от посочените области, и то преди 885 г., когато умира Методий. За него стб. език има предимно наддиалектен характер. Латински език е бил също така културен език на Западна Европа почти до XVII век, но никой не го нарича „староевропейски език", макар че латинският език на Цезар не съвпада с езика на Нютон или на Еразъм Ротердамски: всички пишат на латински език. Едва ли не от снизхождение Мошински добавя, че едва след 885 г. към „старочерковнославянски" се присъединяват и централните български говори (има пред вид очевидно антинаучното понятие „централни български говори" в Североизточна България според определението на проф. Стойко Стойков),[1] а също и охридски. С други думи, според Мошински „централните български говори" спадат към един език, а охридският говор — към друг език. От друга страна, това значи, че има „старочерковнославянски език" и преди 885 г., при все че признава по начало македонската основа на тоя език. Той имал наддиалектен характер, както полски език от средните векове, който не се покривал с нито един полски говор. Мошински обича поговорките, употребява ги и в репликите си и затова аз бих му отговорил тук с френската поговорка: Comparaison n'est pas raison. Никой непредубеден славист не е отричал българския характер на старобългарски език, ясната му диалектна основа в солунските говори. Това ми е дало право да напиша в статията си, където критикувам Мошински, че неговата теза по този въпрос „виси във въздуха" и „е направо скок в пропастта".

Когато българските славяни се заселват на Балканския п-ов, в езика им не е била извършена ликвидна метатеза: *tort/tert, tolt/telt* преминават в *trat/trět, tlat/tlět* след IX век. Междувременно, т. е. между VI и преди IX век, се извършва втората палатализация, както ни показват случаи като Γαρδέτσι в ЮЗ Пелопонес, което отговаря на **Гард-ьць* и не е станало още *Град-ьць,* за разлика от немалкото случаи Γαρδίκι, които пазят началното си състояние (вж. Й. Заимов. Relation chronologique entre la deuxième palatalisation vieux bulgare et la métathèse liquide à la lumière des noms géographiques bulgares en Grèce du Sud. — Actes du XIe Congrès international des sciences onomastiques. Tome II. Sofia, 1975, p. 464). Трябва да се подчертае, че в най-старинните български географски имена в Гърция праславянското *tj/dj* е преминало навред в *шт/жд* и няма нито един случай с *dj,-/tj.* Картината обаче с епентетично *л'* е пъстра: има случаи с *л'* и без *л'* (вж. приложената карта 1).

[1] Основното диалектно явление на български език. Слав. филология III. С., 1963, с. 105—114. Вж. и моята бележка към тезата на Стойков в Балк. Езикозн. 9/2, 1965, с. 21, бел. 2.

Аз твърдя убедено, че е съвсем несъстоятелно категоричното, но немотивирано изречение (не мнение, теза или теоретична постановка) на Мошински, че епентетично л' в стб. език е въведено от младите попове на Коцел. Той пише: „Твърдя, че в езика на Кирил и Методий не е имало епентетично *л'*, а това значи, че то не се е развило като системно явление в българско-македонската езикова среда. Въвели са го в старочерковнославянските текстове панонските клирици на Коцел, включени към учениците на Кирил и Методий", „така както то не се среща в днешния македонски и български език". За такива случаи вж. по-долу, където посочвам примери от днешните български говори в Беломорието, Софийската област, а така също и в Албания. За случаи в топонимията отпращам към картата. В горната си статия Мошински добавя ново обяснение за *л'* в българските географски имена: (те могат да бъдат напр. сърбизми), но доказателства не се посочват, не се вземат пред вид историческите рамки и географското разпространение на имената. Това е голословно твърдение, казано между скоби и с предположението „напр.". По същия начин Мошински би могъл да пише „напр. русизми", без да се задължава да обяснява причините, времето, обстоятелствата и т. н., понеже не може да се намери научен аргумент (вж. Slavia Orientalis XXVII 1978, с. 159, 160). Иван Кочев написа унищожителна критика на тая статия на Мошински (вж. БЕз 30/2, 1980, 104—107), където направи задълбочен фонологичен анализ на *л'* и посочи как се застъпва то в българската езикова област: 1) чрез устна съгласна и *й* (Костурско); 2) чрез устна съгласна и *л'* и *й* (около ятовата граница — Никополи—Солун); 3) чрез устна съгласна и *л'* (СЗ говори в Ломско и Видинско) и 4) със смекчена устна съгласна *м', б', п', в', ф'* (с. 107).

Мошински пише, че страниците от 199 до 201 били станали основа на доклада ми. На тия страници обаче са напечатани само моите заключения от статията ми, която започва от с. 170, където посочвам, че в Супрасълски сборник има само 96 случая с епентетично *л'* и че то не се среща при 695 случая, където теоретично би могло да се появи. Може би Мошински не е обърнал внимание на съдържанието на статията, а е прочел само заключенията. Той не е забелязал, че заключенията ми продължават и на с. 202, където съм посочил български географски имена на брой 65, означени на карта № 1, за която Мошински не казва нищо. Тези имена показват, че *л'* е било живо в народните говори, в чиято среда са възникнали непринудено през вековете посочените имена.

По логиката и твърденията на Мошински трябва да приемем, че българите са възприели *л'* от слушане на черковните служби, които са се чели по книги, в които се е срещало *л'*, въведено от поповете на Коцел. Това влияние трябва да е било толкова силно, че българите са го въвели по подобие на познати случаи и там, където то е липсвало в езика им и в черковните четива, които са слушали. Така са възникнали и имената, които са нанесени на картата. Към тях ще добавя МИ Ζέμελα в Епир-Превеза, от **Земьл(ј)а,* който не е много ясен на Фасмер (MV 295), тъй като смята, че в българските географски имена в Гърция няма *л'*, та затова отбелязва „der Vokal der zweiten Silbe und die Wortbildung befremdet". Същият случай се среща и при *зѐмалан* 'земен, землен' в Солунско и Гоцеделчевско (ТБД 9, 120), *употребля̀вам, са̀бля, земля̀* в годечкия говор (ТБД 10, 1978, 49), *дозѐмляк, ѝмляк, употребля̀ваме* в ихтиманския говор (ТБД 2, 38), м. *Шумля̀ковица* при Яворово, Асеновградско, РИ *Тѐмлеков* 1887 в Копривщица, също *момля̀че, на̀вляк* в Софийско и Самоковско. При това положение обаче се натъкваме на една непреодолима пречка: имената в Южна Гърция и в Пелопонес, та дори и тези в Южна Албания са възникнали преди 885 г., когато учениците на Кирил и Методий се връщат в България с книги, пълни с *л'* (според Мошински). Тогава как да си обясним тези имена? За жалост Мошински не е казал нищо по въпроса, отминал го е мълком, ако изобщо го е видял. Ето до какви „резултати" се стига, когато се излиза от предвзети тези и се върви срещу фактите и елементарната логика.

За да оправдае очевидните си несъстоятелни твърдения, Мошински заявява явно, че аз не знам полски език и затова съм разбрал криво мислите му. Мошински ми приписва, че не знам и немски език, тъй като не съм разбрал твърдението на Трубецкой, че в „працърковнославянски език" (по неговата терминология), под който разбира праславянски, групите *tj* и *dj* се застъпвали с фонемите ѱ и ѳ, които пък според Мошински (пос. съч., с. 159) били различни от по-късните им български застъпници *шт* и *жд* и моравските *c* и *z*. Пак там Мошински смята, че в езика на Кирил, и Методий не е имало групи *шт* и *жд*, а те били въведени в старочерковнославянския език тепърва в България, в Преслав, около 886 г.: podstawowa teza zdaje sę jnie budzić już wątpliwości: w języku Cyryla i Metodego nie było jeszcze grup št, žd, znanych w większości tekstów kanonu scs. Weszły one do języka scs. dopiero w Bułgarii, w Presławu, ok. r. 886 (с. 159). Доказателства не се привеждат и затова такава мисъл

не подлежи да се оборва в науката. От това следва, че праславянските *tj, dj,* или **tv, *dv,* както ги пише Мошински, са се развили в *шт* и *жд* между 865 и 886 г., т. е. за двадесет години — откак Кирил и Методий са превели черковните книги до връщането на учениците им в България. Досега в науката не е правен такъв опит да се обясни появата на едно явление в езика на по-малко от едно поколение. Той не се е запитал поне защо в най-старите глаголски текстове, преведени от светите братя на родния им солунски говор, се срещат навред групите *шт* и *жд* и защо в българските географски имена, възникнали от VI до IX век, т. е. преди появата на българската писменост, от Карпатите до Крит, записани в гръцки и латински извори, се среща навред *шт* и *жд,* а не фантастните фонеми на Трубецкой. Имена с тези групи са показани на карта № 2, за която Мошински също не казва нищо и не взема пред вид, явно понеже противоречи на твърденията му. Известно е, че праславянските групи *tj* и *dj* са преминали в български език в *шт* и *жд* още в праславянската родина, тъй като не намираме нито един случай, който да показва друг резултат или някакво старо състояние. Интересно, защо и тук Мошински не е казал чисто и просто механично, че тези *шт* и *жд* са възникнали под чуждо влияние, както обясни лесно появата на епентетично *л'* като сръбско влияние в съгласие с Шевельов. Това няма как да стане, понеже само в български език праслав. *tj* и *dj* се застъпват с *шт* и *жд* измежду всички славянски езици.[2] Това са мотиви, които почиват на исторически, културно-исторически, ономастични и етимологични съображения. Извори и доказателства съм посочил в досегашните си работи, които Мошински познава добре, не се съмнявам. Не ми е ясно тогава защо той твърди, че не съм взел под внимание никакъв негов исторически или езиковедски аргумент? В същност такъв аргумент не е показан никъде, а навред виждаме необосновани твърдения, плод на предубеденост и на подчертан стремеж да се омаловажи, колкото може повече, ролята и значението на български език в културния свят на славянството. Мошински не признава чужди мнения и в случая отхвърля обясненията и на такива познавачи на български език като Ст. Младенов, А. М. Селишчев и К. Мирчев, които независимо един от друг твърдят тъкмо обратното на това, което пише Мошински.

На края искам да завърша с това, с което Мошински започва статията си. Научната дискусия е наистина двигател на напредъка, както пише Мошински. Една дискусия обаче може да бъде научна, когато излиза от факти и не се бои от изводите, до които те ще я доведат. Случаят обаче с Мошински не е такъв. Той твърди, че излиза от факти, а прави в същност разсъждения върху необосновани и недоказани предположения (напр. срв. категоричното му твърдение „Do textów scsepentetyczne *l'* wprowadzili klerycy Kozela", SO 27/2, 160), без да казва откъде знае това. По този начин не може да се прави наука. Следва да се признае, че Мошински иска явно да върне панонската теза за произхода на старобългарски език, като иска на първо време да му припише епентетично *л'*. Така той, може би без да иска, ще върне науката по този въпрос поне с един век назад. Трябва да кажа нещо и за „правилата на играта", с които започва Мошински и с които жонглира през всичкото време. Според Мошински аз съм фалшифицирал фактите. Трябва да призная, че такова обвинение ми се приписва за първи път през цялата ми научна дейност в течение на повече от 30 години. И наши, и чужди учени са изтъквали винаги, че се отнасям с уважение към фактите и с голямо внимание към всяко чуждо мнение. Поведението на Мошински излиза извън рамките на научна дискусия и би трябвало да се разгледа в други инстанции. В случая аз имам пред вид не възраженията, които ми направи в Шумен, а статията му в Slavia orientalis, която излезе през 1978 г., или една година след Шуменската конференция. Елементарната етика изисква да се покаже къде е зародишът и проявата на такава тежка постъпка, окачествена като фалшификация. Това Мошински не е направил и не може да направи, а защо ми приписва тогава такива провинения, които са ми чужди? Къде е тогава моята фалшификация?

* * *

Прилагам три карти с български географски имена:

Карта 1. Имена с епентетично *л'*.

Карта 2. Имена с *-шт-* и *-жд-* от праслав. **-tj* и **-dj*.

Карта 3. Патронимични имена с *-шт-* от праслав. **-ttj*.

[2] Ето защо буди недоразумение заглавието на Ст. Роспонд „O zasięgu *št žd* ps. *tj dj* w nazewnictwie pd. słowiańskim" (Mjazik 17, 1976, 81—119) и резюмето ѝ „Zastępstwo ps. *tj dj* → *št žd* w nazewnictwie pd. słowiańskim" (вж. Commentationes linguisticae et philologicae Ernesto Dickenmann. Heidelberg 1977, с. 311—319), както и бележката му „Materiał czerpię z moich rozpraw. . .", когато той е взел целия материал от мои отдавна печатани работи, където говоря за българските географски имена с *шт* и *жд,* а не за южнославянски, както изопачава термина Ст. Роспонд. Но за това ще стане дума друг път.

Имената са от мои печатани работи, тук са предадени с поправки и добавки. Те са посочени в отделни показалци към картите с изключение на последните имена, тъй като те са много. Те са отпечатани в отделна студия в Балканско езикознание 9/2, 1965, с. 5—80.

Показалец
на имената, означени на приложените карти

Карта 1

Имена с епентетично л'

1. Боблен = Μπόμπλιανη 1081 Е 5
2. Μπρούφλιανη Г 3
3. Бубляна Ж 2
4. Буковляне З 3
5. Върблянци Ж 3
6. Οὐρβρίανα VI век И 3
7. Горубляне З 4
8. Грабляне Ж 4
9. Гърмен = Гърмлани 1660 г. Ж 4
10. Дьовлен Ж 5
11. Дивля З 4
12. Дивлян Ж 4
13. Дивляни Е 5
14. Дубляни Ж 3
15. Дуплани К 4
16. Δουρβουλιανά VI век З 3
17. Дъблен Ж 5
18. Dëmblan = Demblan Е 1
19. Ζαβλάνια Д 3
20. Ζάβλανη Г 3
21. Жабляно З 4
22. Земляне З 4
23. Копривлен З 4
24. Копривлен Ж 4
25. Куцуфляни Е 3
26. Куцуфляни Е 2
27. Κουτσούφλιανη Νέα Д 2
28. Κουτσούφλιανη Παλαιά Д—Е 2
29. Лѣсковлѧнн 1337 г. Ж 2
30. Поповяни = ? Поповлѧнн 1300 г. Ж 2
31. Равлен Ж 4
32. Репляна И 2
33. Роплян З 3
34. Совленец Ж 4
35. Сърбляница И 4
36. Умлено З 3
37. Церовене = Черувляни 1591 г. И 4
38. Чеперьовлен Ж 6
39. Череплен Е 5
40. Ямленске падине З 3
41. Бобля З 3
42. Годивле Ж 2
43. Девла Е 2
44. Дивлье Ж 3
45. Дивля З 4
46. Дивля чука Ж 3
47. Папльò З 4
48. Radimna К 3
49. Требла Е 2
50. Требовлье Ж 2—3
51. Требовля Е 1
52. Цревлье/Чревлье Ж 1
53. Върблянико З 4
54. Поповите дръвля И 4
55. Жаблеко З 3
56. Землак Е 2
57. Бела земля З 4
58. Бела земля З 4
59. Бела земля З 4
60. Бела земля И 4
61. Копривленица З 3
62. Са̀бля З 4
63. Длъ̀хчево-Саблѝр З 4
64. Върблѝнски, род в мах. Върбье към Полска Скакавица, С Кюстендил З 4
65. Петру Петровлянку мари, / гиздава девойку (народна песен от Смолянско, СбНУ 4, 54) Ж 5

Карта 2

Български географски имена със -шт- и -жд- от праславянско -tj- и -dj

Имена със *-шт-*

а) Имена с *-jь*

1. Белещевица Ж 1
2. Блащи З 3—4
3. Бобущ(а) Е 2—3
4. Boroşteni К 4
5. Възвеštъ Ж 2
6. Велебищи Е 1
7. Велеща Ж 2
8. Velešta Е 1
8а. Видобишча Ж 2
9. Вранащец З 4—5
10. Вълчещо скакало Ж 5
11. Вранеще Е 2
12. Връщ З 3
13. Дебреще Ж 2

14. Добровиш З 3
15. Доброще З 2
16. Доброще 1431 г. Е 2
17. Добруща З 3
18. Добруща З 2
19. Dorăşti Л 7
20. Драгобраща Ж 4
21. Драгош-Драгошь XVI век Е—Ж 2
22. Драгош Ж 4
23. Ἐρκίστα Г 3
24. Jaroştea К 5
25. Zaroştea К 5
26. Zlaşteni К 4
27. Zlaşti Л 3
28. Zlaşti К 4
29. Zlaşti Л 4
30. Zlaşti Л 3
31. Конушница З 4
32. Coşuştea К 4
33. Coşuştea К 4
34. Coşuştea Л 3
35. Coşuşte Л 4
36. Краеща И 5
37. Крапеща Е 2—3
38. Курещ Е 2
39. Курещй камек Ж 5
40—47. Кучещата падина Ж 5
48. Магарещото Ж 5
49. Măluşteni М 7
50. Miloştea Л 5
51. Hâръш Е 4
52. Небрегоште З 2
53. Negoştina Н 6
54. Orăşti К 6
55. Orăşti М 4
56. Oraştie Л 4
57. Папрашница З 6
58. Pleşti Л 7
59. Превешт И 2
60. Радовеща Ж 2
61. Радоще XV век З 3
62. Radošte З 2
63. Радоушта 1335 г. Ж 3
64. Radušta К 1
65. Radušta К 1
66. Radušta И 1
67. Радущица З 4
68. Рготе И 3
69. Свинеща главина Ж 5
70. Свинещоно Ж 5
71. Скоробище З 2
72. Смреща И 4
73. Ѕвещ'ю XVII век Ж 3
74. Умираща Ж 4
75. Хващи Ж 2
76. Члявящя дупка Ж—З 5
77. Шилещето Ж 5

б) Имена с *-јане*

78. Boroşteni К 4
79. Бощани Е 3
80. Вещани Ж 3
81. Zlăşteni К 4
82. Камищани Е 1
83. Kamešteniy 1431 г. Е 1
84. Клещино Е 2
85. Климещани Ж 2
86. Comoşteni К 4
87. Κορύτιανη Д 2
88. Кривогащане Ж 3
89. Maluşteni М 7
90. Машчани Е 2
91. Mrštane Ж 3
92. Μουρστιάνον Г 2
93. Никищани З 3
94. Okëštani Ж 2
95. Пещан Е 2
96. Пещани Ж 3
97. Пещани Ж 2
98. Πέτσιανη, Πέστιανη Д 2
99. Πέστιανη Д 2
100. Πέτσιανη Е 2
101. Пещян Е 2
102. Пещян Е 2
103. Πεστιανά Д 2
104. Πιστιανά Д 2
105. Peşteana К 5
106. Peşteana Л 5
107. Peşteana К 4
108. Peşteana Л 4
109. Peşteana Л 4
110. Peşteana К 3
111. Peşteana К 5
112. Peşteanul Л 7
113. Пештани И 2
114. Пещански дол З 4
115. Пещанчица З 3
116. Пещене И 4
117. Пещян Е 2
118. Пещяни Е 1
119. Плащен И 4
120. Плащене XVII век И 6
121. Площена Ж 4
122. Ракищен Ж 4
123. Ἐρεκίστιανα Д 2
124. Свекяни Ж 3
125. Σφέστιανη 1349 г. Ж 4
126. Слащен Ж 4
127—128. Сѣножештани 1348 г. З 2

Имена със *-жд-*

а) Имена с *-јь*

1. Beludža 1431 г. Е 1
2. Брагожда Е 2
3. Бражде Ж 1
4. Бражде 1431 г. Ж 1—2
5. Бражде 1431 г. Ж 2
6. Бръждовица З 5
7—8. Велбжждь З 7
9. Говежга(та) вода И 4
10. Говежда И 4
11. Говежда река З 5
12. Говежда река З 5
13. Говеждата планина Ж 5
14. Говеждет лом Ж 5

15. Говежди дол И 4
16. Говежди дол И 4
17. Говежди дол З 4
18. Говежди дол З 4
19. Говежди дол З 5
20. Говежди дял И 5
21. Говежди дял З 5
22. Говежди пътеки З 5
23. Говежди рът З 5
24. Говежди смеси З 5
25. Говеждите пътики З 5
26. Говеждите пътки З 6
27. Говеждо пладнище И 3—4
28. Гождаражде Е 2
29—33. Гостиражни Ж 3
34. Гражд З 6
34а—36. Гражда Ж 2
36а. Гражда Ж 2
37. Гражданик З 2
38. Гражденик Ж 4
39. Гражденик З 3
40. Гражденик З 5
41. Двеждьова Ж—З 4
42. Делогожда Ж 2
43—44. Драгобужд З 3
45. Желевижда Е 2
46. Желегожде Е 2
47. Житоражда З 3
48. Збъжде Ж 2
49. Згожда Ж 2
50. Костаражда Е 2
51. Λεδέσδα Д 2
52. Либражд, Libraždi Ж 2
52а. Λιδίσδα Д 2
52б. Любàражда, Лю̀бражда Ж 2
53. Люберажда И 3
54. Люберажда И 3
55. Ljubižda З 2
56. Ljubižda З 2
57. Ljubižda З 2
58. Ljubožda З 2
59. Люборажда З 4
60. Liuborajda К 3
61. Мѐдбеш З 4
62. Μέβδεζα Е 2
63. Медвѐш З 4
64. Медвяжд 1431 г. Е 1
65. Medveajde Л 4
66. Medveş М 5
67. Мислегоже Е 2
68. Мислодежда Ж 2
69. Μπλάσδον Д 3
70. Невижда З 4
71. Невижда З 4
72. Невиш И 5
73. Оражда З 3
74. Оражда З 2
75. Обраш И 3
76. Ограджи кладънъц З 4
77. Огражданец З 4
78. Огражден Ж 4
79. Огражденица З 4
80. Ограш З 7
81. Ограш З 7
82. Побоже, Побѫжда 1277 г. З 3
83. Посъжда З 4
84. Праѹжда И 3
85. Прѣбоужда 1308 г. З 3
86. Радибо̀ш Ж 5
87. Радибуш З 3
88. Ра̀дибош З 4
89. Радигоже Е 2
90. Радобрѣш З 5
91. Радобоужда 1342 г. Ж 2
92. Ῥαδοβίσδι Д 2
93. Ῥαδοβόζι Д 2
94. Радовижда Д 2
95. Радо̀жда Ж 2
96. Ражде Ж 5
97. Рождаце З 3
98. Селогражде З 2
98а. Стародожда Ж 2
99. Тибужде З 3
100. Тораждa 1348 г. З 2
101. Цаловижда З 4
102. Чрѣвоглажда 1348 г. З 2
103. Ianoşda М 3

б) Имена с *-јане*

104. Биждане Ж 2
105. Μπλήσδιανη Е 2
106. Bojdani К 5
107. Борджани Е 2
108. Бриждани Ж 2
109. Βρέστενα, Βρώσθαινα Г 3
110. Βρέσταινα, Βρώσταινα, Βρόσθενα Г 3
111. Бръждани Ж 4
112. Бръждани Ж 1
113. Гостиражни Ж 3
114. Grazhdan Д 2
115. Grăjdana Л 5
116. Граждане З 5
117. Граждане Ж 2
118. Граждани Е 2
119. Граждани Е 2
120. Grăjdeni М 7
121. Grăjdăneşti К 6
122. Граждино Е 2
123. Грамаждано З 4
124. Δοβίσδιανα Д 2
125. Междени З 6
126. Меджутгоряни Е 2
127. Μεσδάνι Д 3
128. Midžani Е 2
129. Обнждѣне 1337 г. Ж 3
130. Рожден Ж 3
131. Рожден Ж 4
132. Руждене Ж 4
133. Сажден Ж 4
134. Саждени Е 2
135. Сажденик З 4

Български географски имена с епентетично л

Карта 1

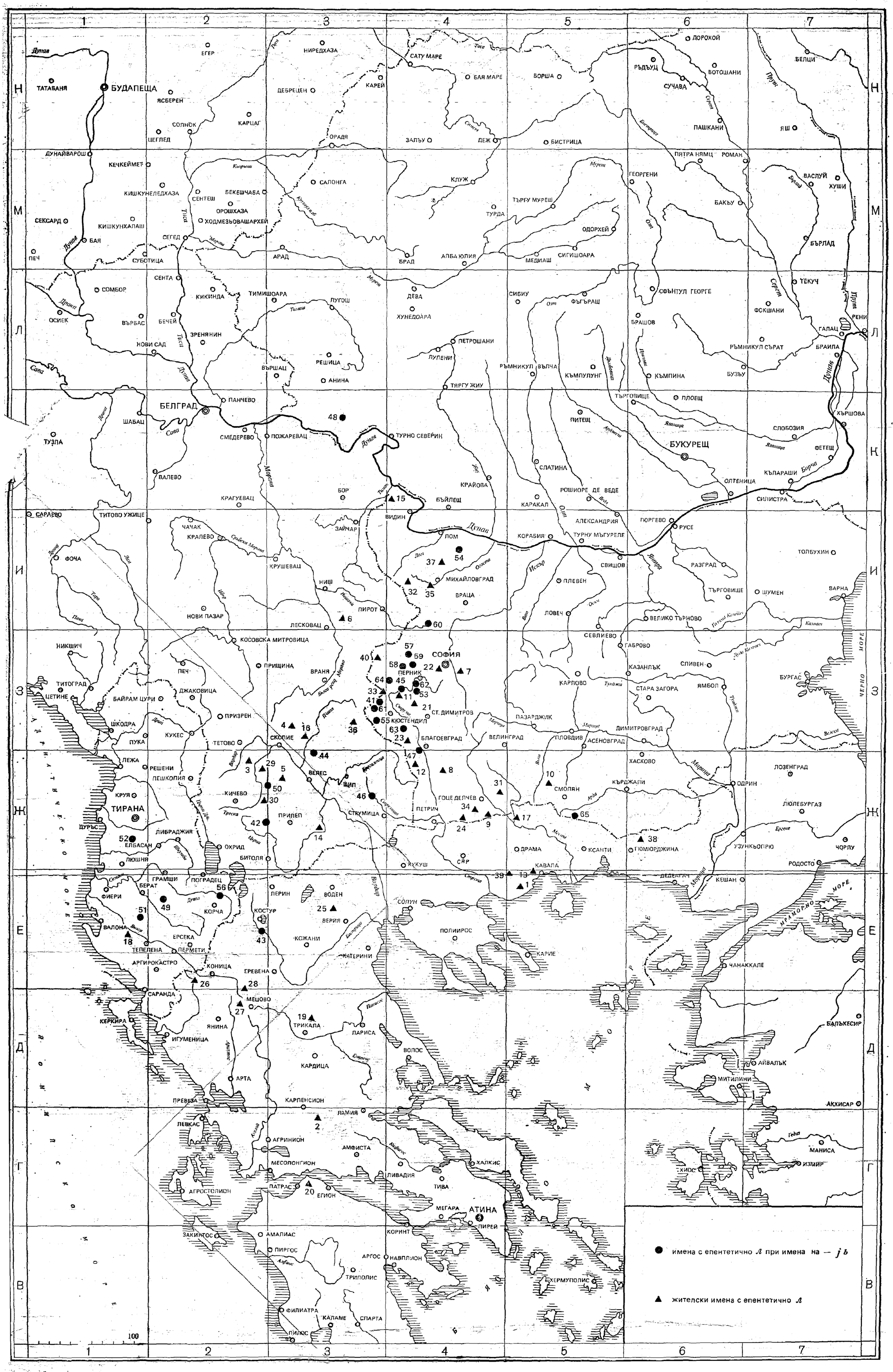

Съставил: Йордан Заимов.

Й. Заимов — Още веднъж за епентетично л' в български език. Палеобулгарика, кн. 1

Български географски имена

с -*ШТ*- и -*ЖД*- от праславянско *-*TJ*- и *-*DJ*-

Карта 2

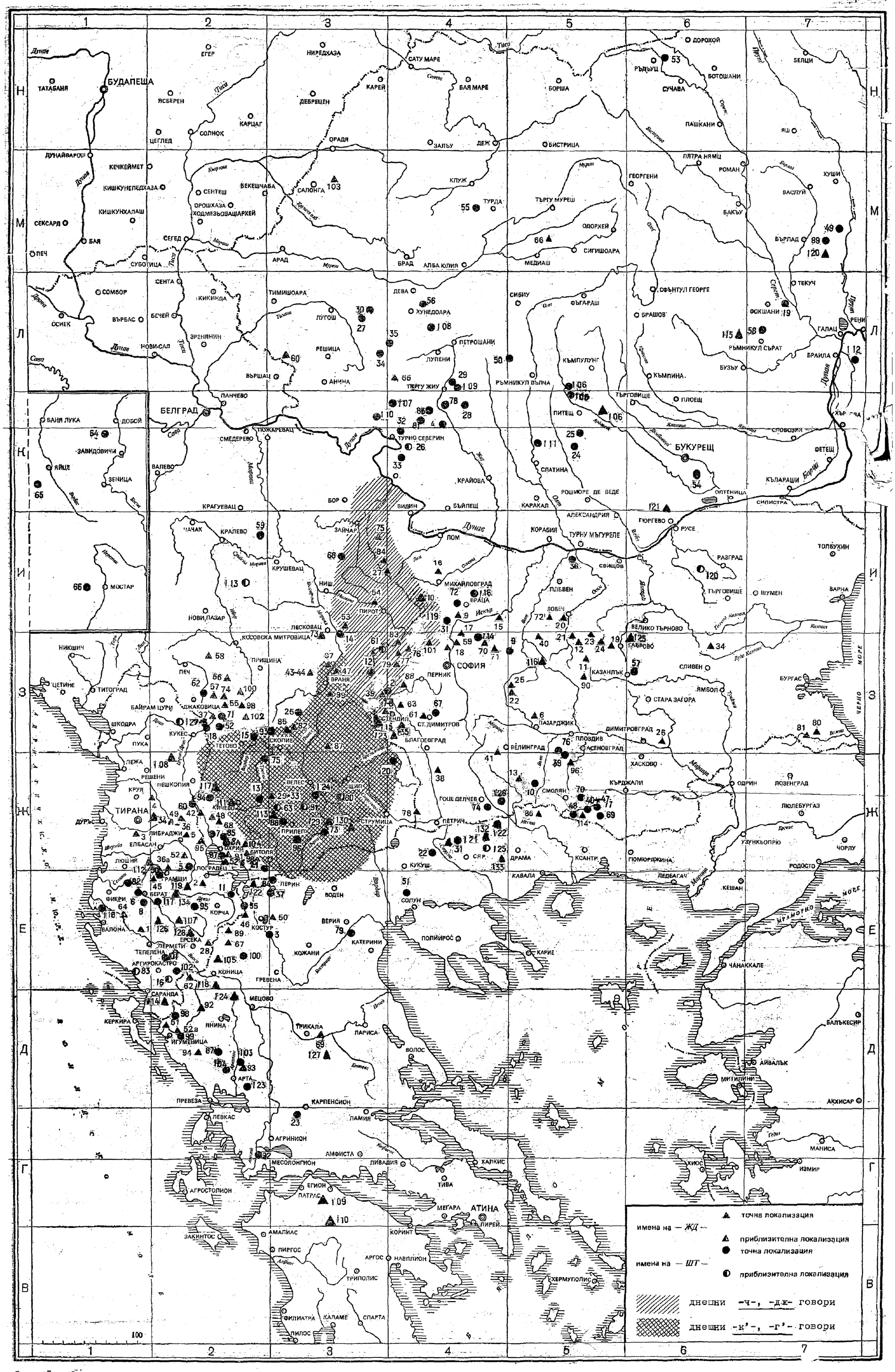

Съставил: Йордан Заимов

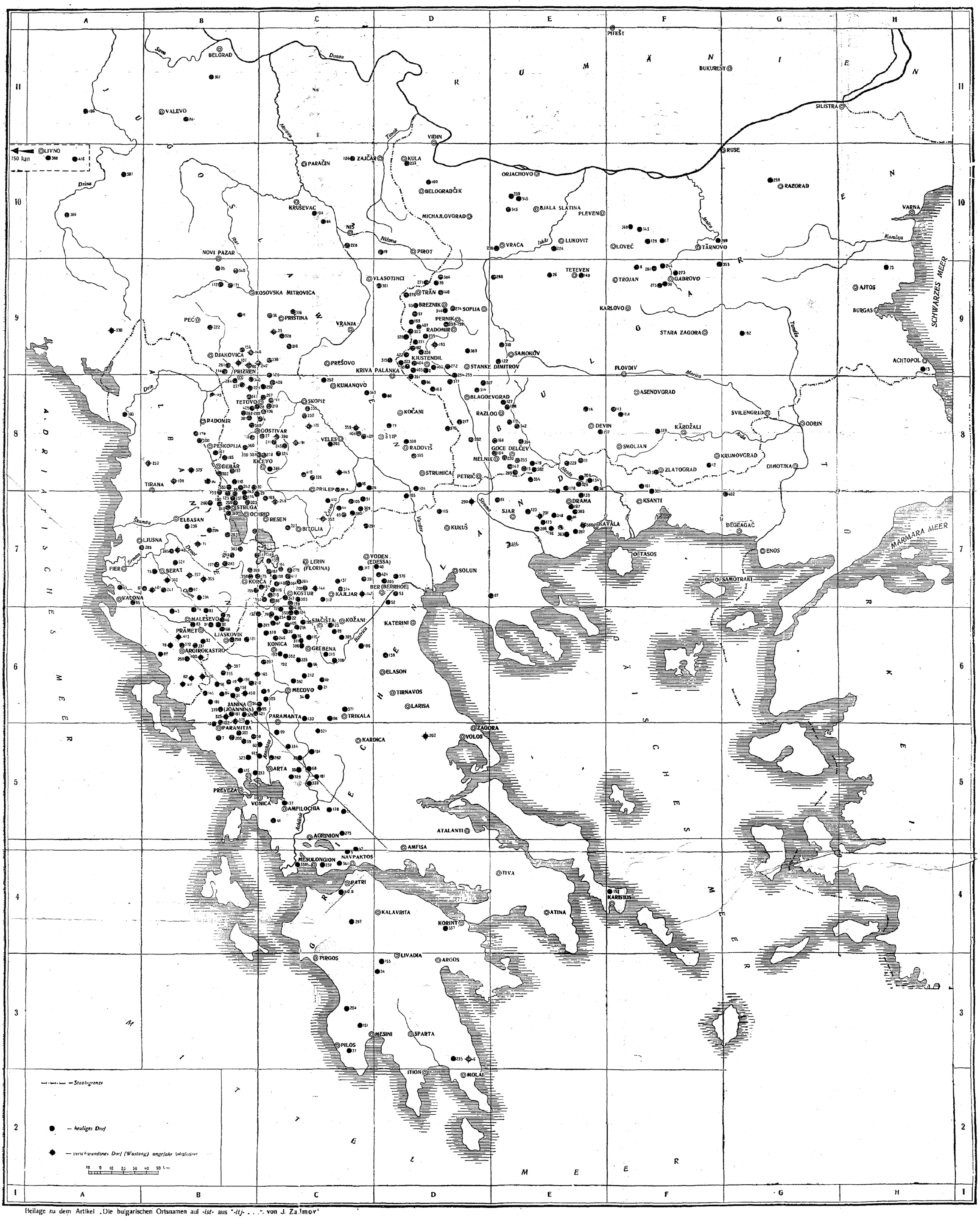

Beilage zu dem Artikel „Die bulgarischen Ortsnamen auf *-ist-* aus **-itj-* . . .", von J. Zaimov"